

de to Landsdele ved en fast Bro over Mariager Fjord, —, udtale, at det er af stor Betydning for denne Egn, at Forholdet bliver ordnet paa en saadan Maade, at det kan være nogenlunde tilfredsstillende. Og jeg vil i saa Henseende udtale som min Mening, at jeg ikke tror, at Skaden bliver virkelig afhjælpet, selv om man giver en Bevilling paa 16,000 Kr. til et Reparationsarbejde. Jeg tror, at selve Gennemsejlingsaabningen er for snæver, saaledes at man, selv om man nu foretager denne Reparation, ikke vil undgaa disse Paasejlinger, som der har været adskillige af. Det er et Forhold, som har den største Interesse for de to Byer, som ligge længere inde ved Fjorden, nemlig Mariager og Hobro. Disse to Byer, som have haft store Bekostninger med Hensyn til Uddybningen for Sejladsen paa Mariager Fjord, og som nu uddybe Fjorden til en Vandstandsdybde af 18 Fod, føle sig i høj Grad brøstholdne ved det, der er foretaget den Gang, Staten byggede Broen over Mariager Fjord ved Hadsund. De føle sig brøstholdne, fordi man derved i saa høj Grad har vanskeliggjort Sejladsen ind til de to Byer. Efter de store Bekostninger, de have paataget sig for at faa den nævnte Vandstandsdybde paa 18 Fod, vil der blive Adgang for større Skibe til at sejle ind til Mariager og Hobro. Men naar Strømforholdene ere vanskelige, og selve Gennemsejlingsaabningen er for snæver, vil man stadig være udsat for disse Paasejlinger, som ere saa generende for Søfarten paa de to Byer.

Det er derfor min Tro, at hvis man virkelig skulde afhjælpe Skaden ved Hadsund-Broen, burde Gennemsejlingsaabningen udvides. Det er selvfølgelig en Bekostning af langt større Rækkevidde end den, hvorom der hér er Tale, men jeg tror, som sagt, ikke, man naar tilfredsstillende Løsning af selve Spørgsmaalet, medmindre man beslutter sig til at gaa dertil. Jeg vil derfor i Anledning af den Bevilling, som her foreslaas, 16,000 Kr., paa Forhaand udtale, at jeg slet ikke tror, at den Bevilling afhjælper Skavankerne ved Broen. Jeg tror, at de kun afhjælpes paa den Maade, at Gennemsejlingsaabningen udvides. Det er selvfølgelig aldeles umuligt for mig paa Forhaand at antyde, hvad det vil koste, jeg kan indse, det bliver ret betydeligt, men jeg vil dog henstille til den højtærede Minister at tage dette Forhold under Overvejelse. Jeg gør det som Repræsentant for Mariager og Hobro. Jeg gør det, fordi det, hvor øn-

skelig Bygningen af Broen over Mariager Fjord end var for Forbindelsen mellem de to Landsdele, og hvor meget jeg end selv var med til at arbejde for, at den skulde bygges, dog har været mig klart, at denne Foranstaltning af det offentlige ikke maatte komme til at skade Sejladsen til Mariager og Hobro, og det er dette, der er sket, idet Gennemsejlingsaabningen uheldigvis er for snæver. Jeg vil derfor, idet jeg ellers ganske slutter mig til den ærede Ordførers (Jerichow) Udtalelser om denne Sag, paa det indstændigste opfordre saavel Ministeriet som Finansudvalget til at tage under Overvejelse, om det ikke var rettest straks at bestemme sig til en rationel Løsning af Spørgsmaalet, og det er da den, at man udvider selve Gennemsejlingsaabningen i Broen.

Marott: Som det ses af Betænkningen, have Socialdemokratiets Repræsentanter i Finansudvalget foranlediget et Samraad med Justitsministeren om Kasseeffersyn ved Herredsfogedkontoret i Kerteminde. Vi have spurgt, hvor ofte saadanne Efter-syn ere foretagne, hvilke Bemærkninger de have givet Anledning til, og vi have blandt andet ogsaa rejst dette Spørgsmaal, fordi Uregelmæssigheder ved Pengekasser i den senere Tid ere ret almindelige omkring paa vore Herredskontorer. Jeg skal nævne som Eksempler i den senere Tid Forholdene paa Frederiksberg og i Frederikssund. Vi mene derfor, det er paa Tiden, at Rigsdagen tager sig alvorlig af hele dette Forhold. Herredsfogeden i Kerteminde er Hr. van Wylich, og Herredsfuldsmægtigen, som er hans Nevø, hedder Dahlerup. Herredsfogeden er en ældre og meget omgængelig Mand, og Herredsfuldsmægtigen har derfor haft let ved efterhaanden at tilrive sig hele Ledelsen paa Herredskontoret. Følgen har været, at Befolkningen altid har mødt en udpræget Bureaukratiisme paa Kerteminde Herredskontor. I Bureaukratiens Køl vand følger jo let Sløseriet, og det har da ogsaa været Tilfældet hér. I Begyndelsen af indværende Aar opdagedes det nemlig, at de Beløb, som ere indbetalte paa Herredskontoret i Kerteminde for Næringsbeviser, og som ifølge Loven skulle tilfalde Sognekommunerne, i en Aarrække slet ikke ere udbetalte til Kommunerne. Denne Sag blev opklaret derved, at Amtet krævede Dalby-Stubberup Sogneraad for den Staten tilkommende Andel i Brændvinsafgiften for Dalby Brugsforening. Men den paagældende Sogneraadsformand havde slet ikke